

Ambassadeur te Londen (Michiels van Verduynen) aan minister van Buitenlandse Zaken (Stikker), 5 mei 1950

RUT 291 en 292. Geheim.

Dening zeide tekst Australische nota en Aide Memoire te kennen (conform Teppema 98). Hij nam met belangstelling kennis van ons antwoord daarop en uiteenzetting Nederlands standpunt met bijhorende Aide Memoire. Hij scheen vooral het strategische argument, dat overigens niet nieuw was, belangrijk te vinden en merkte op, dat wij en de Australiërs het althans over één punt eens waren, n.l. dat Nieuw-Guinea niet Indonesisch moest worden. Dening zou Uw wens om terzake met Grote Drie voeling te nemen aan Bevin overbrengen. Een gelegenheid zou zich zeker voordoen.

Britse Regering stond nog steeds op het standpunt, dat het de voorkeur verdiende, dat Nieuw-Guinea Nederlands bleef.

Het Foreign Office is er vooral bang voor, dat Nieuw-Guinea tot een strijdvraag wordt, waarin Oost en West tegenover elkaar komen te staan. Het vermijden van zulk een tegenstelling is een der bases van het Brits beleid. Zulk een situatie zou ons ook niet helpen. Men is vooral bang voor een ontijdige provocatie van de RIS door de opgewonden Australiërs. De RIS zou dan gaan lobbyen en de Aziatische landen, het Arabische blok, de Sovjets enz. in het geweer brengen. Het was vooral van belang de Indonesiërs nu niet in opwinding te brengen met het oog op het a.s. bezoek van Pandit Nehru. Deze, niet voorgelicht en zonder Bajpai, zou zich dan allicht door een emotioneel beroep laten meeslepen en een toezegging tot steun doen, waar hij later niet op terug zou willen komen. Voorzichtige behandeling en juiste 'timing' waren van het hoogste belang.

Men deelt de mening, dat India Djakarta niet door dik en dun zal volgen en zich meer bewust is geworden, dat aan de rijpheid van Indonesië nog wel wat ontbreekt.